

Aký má byť náš a môj svet...

Vážené dámy, vážení páni, prajem Vám príjemný podvečer a ďakujem pánovi dr. Kasalovskému, že ma pozval do tohto uvažovania nahlas,

pozrime sa občas na jasnú nočnú hviezdnu oblohu. Tým skôr, ak si uvedomíme, že vo vesmíre, v miliardách galaxií, je tá naša galaxia, mliečna dráha. V galaxii mliečna dráha je medzi miliardami sústav tá naša, slnečná sústava. V nej sa nachádza medzi mnohými ďalšími planétami, vzdialenými od nás niekoľko sto miliónov až po miliardy kilometrov, naša, modrá planéta, obdarená neobyčajnou výnimočnosťou v celom vesmíre, a tou je dar a zázrak života. Je dobré, ak budeme čo najčastejšie na to myslieť, podľa toho sa správať a konať.

Vychádzam z toho, že každý človek, každá rodina, každé spoločenstvo ľudí, každý národ túži po šťastnom živote. Snaží sa vytvoriť si čo najlepšie podmienky pre dosiahnutie tohto cieľa. Vedú k nemu rôzne cesty, závisiace od duchovnej, materiálnej, spoločenskej výbavy a od množstva ďalších činiteľov. Osobitosť, či už individuálnu alebo národnú, je potrebné rešpektovať. Jednotlivec i národ sú neopakovateľnými originálmi a každý z nich má neodhateľné právo na slobodu a na vlastné formovanie svojho osudu.

Je potrebné, aby všetci ľudia dobrej vôle zjednocovali svoje schopnosti, sily a vplyv. Aby, uvedomujúc si hodnotu človeka a jeho života, s hlbokou vierou, nádejou a láskou neúnavne spoločne pracovali na vytváraní podmienok pre zabezpečenie pokojného, tvorivého a šťastím naplneného života pre každého člena ľudskej rodiny a pre každý národ na našej planéte.

Dobрым príkladom snahy o spojenie ľudí dobrej vôle sú aj prezident nášho Hospodárskeho klubu a Medzinárodného mierového výboru pán dr. Peter Kasalovský so svojimi najbližšími spolupracovníkmi.

Keď som po siedmich mesiacoch pristával na viedenskom letisku cestou domov na dovolenku z môjho posledného dlhodobého pracovného pobytu v zahraničí, cítil som sa ako znovuzrodený a nesmierne blažený. Krajina, z ktorej som prichádzal, bola premenená z fungujúceho štátu na ruinu, v ktorej na každom kroku hrozilo nebezpečenstvo.

Mezopotámia, dnešný Irak, je jednou z kolísk civilizácie. Ur chaldejský, z ktorého vykročil Abrahám v ústrety zasľúbenej zemi, je však v niečom rovnaký ako pred tisícmi rokmi. Stačí sa pozrieť cez deň na modrú alebo v noci na hviezdami obsypanú oblohu. Keď som preštudoval bibliu, uvedomil som si, ako často sú v nej spomínané aj Babylon aj Ninive, dnešný Mosul. Pred vojnou druhé najväčšie, štvormiliónové iracké mesto. Ako hovorí jedno smutne vtipné príslovie „Mier ubránime, aj keď nezostane kameň na kameni“, približne v takom stave toto mesto zostalo. Iracký príbeh, tie ďalšie radšej ani nespomeniem, je komplikovaný a smutný. Jeho záverom sú tragédia a milióny nevinných ľudských obetí.

Arabské príslovie hovorí: Egypťania knihy píšú, Libanonci ich tlačia a Iračania čítajú. Irak býval emancipovaný štát. Mnohí irackí lekári pracujú v Británii. Pre zaujímavosť, v 50tich rokoch nosili Iračanky minisukne. Nešikovný a necitlivý zásah Západu túto fungujúcu krajinu, s tradičnou slobodou vierovyznania, úplne rozvrátil. Už dve generácie žijú prakticky vo vojnovom stave. Iračania sú však schopní prekonať toto nesmierne utrpenie a stále sú ochotní považovať ľudí zo Západu ako „Šaáb Kitáb“, ľudí Knihy, teda Biblie, ktorá nás napriek všetkým rozdielnostiam spája.

Európa sa nachádza v súčasnosti pod tlakom ešte prednedávnym neočakávaných nových ťažkostí, napríklad vlna prisťahovalcov v dôsledku uvedeného a ďalších konfliktov, ako aj najnovšia špecialita, a tou je COVID 19. Na to, aby sa s problémami úspešne vysporiadala, potrebuje na svojom čele múdrych a čestných ľudí, ktorí budú svojmu vyvoleniu oddane slúžiť.

Odmalička sme sa s mojim kamarátom porovnávali. Neskôr, keď sme vedeli čítať, čítali sme spolu denník Pravda, ale len poslednú stranu, kde bol šport. Porovnávali sme výsledky domáce aj medzinárodné. Dobré výsledky našich športovcov nás vždy naplňali sebavedomím. A niekde tam vznikol aj jeden zo zdrojov mojej túžby po jasnom vedomí o mojej identite, nájdení a presadení sa nielen v domácom, ale aj v medzinárodnom prostredí. Nikdy som nemal vonkajšieho sponzora ani špeciálneho priaznivca. Tými boli vždy moji najbližší, moji rodičia a traja súrodenci, neskôr moja manželka a naše tri deti. Pomáhali mi presadiť sa. Nikdy som však nedosiahol tie najvyššie ciele, na ktoré som mal ambície. Aj keď to nie je cnosť, priznávam, že o to som bol a som kritickejší k tým, ktorí najvyššie rozhodovacie pozície zastávajú. A buď nás, v tom zriedkavom prípade, vedú vpred alebo nás, a to je bežný úkaz, ponárajú do hĺbky straty, či neúspechu a brzdia naše napredovanie.

Keď som ako študent prichádzal zo zahraničia domov a blížil som sa k nášmu domu, zalial ma pocit šťastia. Keď som prilietal zo zahraničných pracovných ciest domov a lietadlo sa približovalo k piešťanskému letisku a neskôr, keď už toto nefungovalo, k bratislavskému alebo k viedenskému, boli tieto pocity ešte intenzívnejšie. Boli to návraty väčšinou z iných svetadielov a vzdialených krajín. Čím bolo týchto ciest a návratov viac, tým viac bolo aj zážitkov, ktoré mi umožňovali porovnávať život u nás doma s inými krajinami.

Slovensko má pomerne unikátny vývoj. Po viac ako tisícročnom útlme sme vyšli na svetlo sveta v samostatnom štáte v dramatickom a tragickom čase 2. svetovej vojny. Predtým a potom v podobe dvoch štátnych celkov s Čechmi. Počas nešťastnej invázie spriatelенých armád sme sa ocitli v predzvesti ďalšej samostatnosti, ako jedna z národných republík federácie s Čechmi. A konečne, dnes máme 28 ročný plne emancipovaný, celým svetom uznaný vlastný štát.

Obyvatelia mnohých, prosperujúcich štátov boli uchránení pred veľkými zmenami v spoločenských systémoch, ktorými sme my prešli. Plynule sa rozvíjali a napredujú. Spoločensky uznávané hodnoty boli a sú u nich trvale platné.

Pohľad na život v našej 28 ročnej novodobej štátnosti sa môže javiť ako boj kto z koho, namiesto jednotného postupu k zabezpečeniu čo najlepších životných podmienok na Slovensku, a presadenia sa Slovenska vo svete. V prospech žijúcich u nás doma nedokázala naplno uplatniť získanú slobodu ani jedna z doterajších zostáv, ktoré mali slúžiť tomuto národu, napriek tomu, že im voliči dali dôveru.

Navyše, rôznorodosť obyvateľstva, ktorá by mohla byť naším bohatstvom a rozvojovým impulzom, sa zatiaľ javí skôr ako brzda v našom napredovaní.

Naša generácia, či už mladších alebo starších, ktorá naplno zažila a vnímala aj udalosti rokov 1968 a '89, je dedičom ideológie dialektického materializmu a vedeckého komunizmu. Životný hodnotový poriadok, ktorí našu identitu aj v nepriaznivom období udržiaval viac ako tisíc rokov, bol úplne rozvrátený. Našťastie, nie všetky rodiny a nie všetci sú obeťami tohto obdobia.

Recept na zlepšenie situácie je na prvý pohľad pomerne jednoduchý. Byť verný sebe, svojim blízkym, svojej krvi, svojmu národu, nášmu svetu. Takú slobodu po akej túžim sám, dopriať aj iným ľuďom a iným národom. Svoju prácu vykonávať čo najlepšie. Ak som vyvolený do pozície, v ktorej rozhodujem, tak čestne a statočne slúžiť ľuďom, svojmu národu, svojej vlasti, svetu, čo mi stačia sily, schopnosti a talent. Nesiahateľ po tom, čo mi nepatrí a mať úctu k sebe, k svojim najbližším, k svojej rodine, k iným ľuďom a k iným národom, tak, aby zavládol pokoj a raj už tu na zemi.

Skutočné prejavy čestnosti, vlastenectva, slovenskej identity, presadzovania rovnocennosti a nezávislosti v medzinárodných vzťahoch sú hodnoty, ktoré na správaní našich predstaviteľov sledujem. Za celé 28 ročné obdobie mi, až na vzácne výnimky, chýbajú. Prejavuje sa to v mnohých oblastiach a deficity sú na úkor obyvateľov Slovenska. Doterajšie úniky finančných a ďalších materiálnych hodnôt, ale aj duchovných, ktoré mali slúžiť na rozvoj nášho štátu a jeho obyvateľstva, sú neospravedliteľné a pomerne ťažko je ich naprávať. Ale nič nie je nemožné.

Napriek všetkým doterajším nedostatkom, neustálym optimizmom, pevnou vierou a nádejou v budúcnosť nás môže naplňať, že máme svoj vlastný štát. Môžeme si ho sami slobodne spravovať, naplno sa môže každý z nás a na spoločný prospech, v ňom uplatniť. Naplno sa môžeme slobodne presadzovať v medzinárodnej súťaži národov vo všetkých oblastiach. O tomto sa našim predchodcom len snívало. Treba tento dar slobodne a naplno využívať.

Záverom rád vyslovujem svoje presvedčenie, že ako vzorný, usporiadaný, vyspelý a pokojamilovný štát so schopným obyvateľstvom, veriacim vo svoje schopnosti a vo svoje poslanie, ktoré si dokáže do svojho čela vyberať najlepších spomedzi seba, môžeme byť vzorom pre ďalšie národy a spoločne s nimi môžeme budovať lepší svet bez zbraní, bez násilia a v ľudskej harmónii.